

János Vitéz

Piszao: Petőfi Sándor; Pozslovensco: Polgár Sándor.

XXVI.

Zimi v tom orszázi niti glásza nega,
Ar meszto je eto szprotolja vecsnoga;
Zzance gor nehodi, tüdi nezahája,
Erdecsa tü zorja vszigdár sze nahája.

Tündérszke deklieske, pa tündérszki decski
Blájszeno zsvéjo vu vekvesnom szitki;
Jejsztvine, pítvine nepotrehújejo,
V szladtkoj sze lúbézni szamo küsújejo.

Nejouese tü zasloszi, bár tüdi szkuzjó,
Veszolja nyim szkuzé v ocsi priletjó;
V velko globocsino potom sze cidjó
I v utrobi zemlé gyémant porodjó.

Z zsútimi vlaszámi szejre tündérkinye
Zemlou prepletéjo gde bole, gde menyje;
Z eti vlaszi v zemli bodo zláste zsilé,
Stere parovnyákom dájo kínsa zsilje.

Decsica tündérszka pa rozsee pletéjo
Z oucsi-tráka dekliesk, stere sze szmehéjo.
Gda zse napletéjo edno velko troubo,
Vszigdár okínsa zsnym oblácsno nébo.

Lozse, szkorinami májo tü poszláne,
Vszigdár, gda veszölje vesni je pijáne
Tü sze kobúcajo; hláda pa dihék je
V právoga blájszensztva szladtek szen zozible.

Ka vu kakszi orszáz pripela je szenya?
Tündérorszáz toni je li szamo tejnja.
Gda eslovek obrvim dekló esi obíma,
Rávno vu té szenye lúsnoszi sze stíma.

XXVII

Gda je János v ete orszáz notri sztoupo,
Nad vsejím, ka je vido, esúdlívao sze groubo.
Od rouznáte zorje nemre ni viditi,
Eómai, da sze vupa okouli zglédnoti.

Tündérje od nyega nej szo sze bojall,
Z detínszkov krotkosztjov knyemi szo blízszai.
Milo gucsijo zsnym, bláznoszi tü nega
I globoko v záton odpelajo nyega.

Etak, gda je János zse vsze prejk prevido.
Csúti sze, da rávno zszna bi sze prebúdo.
Ali brítka dvojnószat náglo ga je najsla,
Iluska je drága v pamet nyemi prisla.

"Eti, gde je zitek práve lúbéznoszi,
Jasz itak szam hodim naj po zsitka pouti?
Kamakoli glédam, naj tou vidim z vszoga,
Ka blájszensztva szamo v mojem szrei nega?"

Vu Tündérorszázi mlaka je maszrejdi,
Z zsalosztím mislejnem János tá knyej szejdi,
I stera, zrászla je na Ilusko groubi,
Doli vzévi zprsz, je etak právo rouzsi:

Oh jedíni kins tí, práh lúbéne moje!
Idi tá, gde nájdem blájszensztvo jasz zsvoje!"
Ino vu válovje vodé jo je lúcsó:
Malo je fálio, ka zanyouv bi szkocso.

Ali esújte esúdo! stera sze zgodíla:
Z rouzse sze je v voudi Iluska zbudíla.
Notri szkocsi János v nejmi kejp zdaj v vodo,
Gorzbudjeno dekló vó je oszloubodo.

Zsitka voda bíla tá je mlaka velka,
Na zsiték búdecsa kapla nyéna vszaka.
Rouzsa eta zrászla z Iluske je kría,
Záto voda tá na zsiték jo zbudíla.

Vsze dopovedati znao bi jasz vam lúšno,
Szamo li Jánosa zdaj volou nej dúšno,
Pa gda Ilusko szí zvodé je mentívao
I sz kúsa zszédnimi vúsztí jo kíšúvao.

Kak lejpa je bíla! dekliesze ete
Tündérszke je komaj moglé naglédati;
Za kralice záto szo jo odébrále,
Jánosa, kak kralá pa korunívale.

Vnároda tündérov vugodnoj krajíni
I dráge Iluske lúbénoj blízíni
János vitéz eszce dnezsz den zmozno láda,
Blájszeni kak glavár Tündérov-országa.

KONEC.

KNIGE

POPRAVLAMO I ZVEZSEMO

ZÁTO CSI MÁTE KNIGE, NA STERI SZO SZE TÁBLE
RAZTPGÁLE; CSI BI SZI KAKSE LEJPO CSTENYÉ STE-
LI OBARVATI I NA DUGSA LEJTA TÁ DJÁTI: POISCSI-
TE NASZ GORI, MÍ VAM TAK SZTÁRE KNIGE, KAK
NOUVE, LEPOU NOTRIZVÉZSEMO.

Z-NASIM DELOM TE ZADOVOLNI INO MO VAM TO NÁJ-
NISISO CEJNO RACSÚNALI.

Tüdi gorivzememo vszefelé stamparszko delo ino je vu
nájkrcisem vrejmeni na vaso zadovolnoszi zgotovimo.

Stamparija Szlovenszki Novin
720 E. 4th St. Bethlehem, Pa.

—14—

—Lehko idete domou,—nyim ereséjo od szejri
bajúszi szvoji.

Glédali szo je, kak blájszeno szo zdigávali gla-
vé, kak szo szkákali vó zstolie i cukali doli z grablie
ponoséno oube, raztrgane turbe.

—Zbougom!—szo sze odklányali i zse bejszali
vó na dveri.

Szreszno!—szo nyim klumali sztári vucsitel i
gori szo sztanoli. Eszce ednouk szo okouli poglédnoli
vu práznój souli, vó szo szí vzéli na krízaredáti rou-
bcsék i ocsi szo szí zbriszali. Tak szo csútili, ka zdaj
jemléjo szloboud od ete.

I z povisznyenimi plécsi z zsmetnimi sztarovics-
ni sztopáji szo sli vu hiszo. Vu tíhoszi szo meli obed
i vu táksej tíhoszi je tekao cejli zveserek tüdi, kak
z nábidti eszce nigdár. Dvojki szta sze nej nyevkale.
Karszi je nej tsemerio Zszuszi. Vszí deca szo tak
dobri bíli, ka je sztárima szrcé eszce zsalosztnejse
grátalo.

Po vécserji je Mimika bojazlivo právla:

—Mama! Dnezsz nede lángosa?

—Dnezsz nej,—szo odgovorili sztári vucsitel ou-
morno i znouva szo vszi othili. Zsalosztna tíhoca je
bíla. Szamo sztára vóra je ketykala nad dvóma ok-
noma na sztejní.

Zszenszka szo krúhovo drobtinye pobéráli z szol-
nyeka z mislécsim obrázom vu lejvo prigyísco. Sztári
vucsitel szo jih glédali. Glédali szo nyim
oszejrane vlaszé, príjaznívi osztarani obráz, szúhe,
od dela szkourmaszte roké i nebi jih bílou szram pred

—14—

IV.

Od koj szo sze goszpon vucsitel zse tak dugo bo-
jali, je prislo. Drúgoga vucsitela szo djáli na meszto
nythovo i nakráteci szo nyim naznánye dáli, naj pred
pretekájom trej mejszceov prejk dájo prebíválisze.

Tinka je notri sla vu Kassó i probala je doszég-
noti naj bi nyou djáli na ocsé meszto. Ali od toga je
niti gues nej mogao szpádnoti. Tou bi znábídti mo-
goucsé bílou, ka bi Tinka vu Kassó osztála. Eden
nepoznán! goszpoud, ki je rávno tam bio na ofici,
ney je ponúdo, ka jo za szekretároco pogodi. Ali Tin-
ka je zahválila i z gorécsim obrázom, z szkuznatnimi
ocsmi je sla vó na dveri. Niti je nej právla sztári-
som, ka vsze drúgo je eszce právo nepoznáni gosz-
poud, gda je tou ponúdo vesino pred nyouv.

Prevecs velika brítkoszi je bíla tou vszejm. I
na vsze eto je zse dvá kedna Lajcsi tüdi nej píszao.

—Ka vam jeszte Tinka Téntika? je pítao gosz-
pon Birge, necsákano posztanovsi pred oknom. Tin-
ka je za féhrangov joukala. Goszpon Birge jo je za
Téntiko rad zvao po spászi, ár je vucsitelica bíla i
prigoudilo sze je, ka ney je prsztténtatni grátáo od
pera. Ka vam jeszte, Téntika goszpodicsina. Ka pa,
ka bi vasz jasz mogao potroustati?

—Nikaj,—je odgovorila Tinka. Nikaj nej.

I szreszno sze je szmehjáti probala.

—Vsze bougse,—je právo goszpon Birge i zlaké-
tom sze na okno szlonivsi je níkszo notrjo. zacsno gú-
csati, od toga ka dekle med fantázijov vecskrát brezí
zroka segou májo joukati.

